

การสร้างความเป็นอื่นในอัตลักษณ์ของแฝดติดกันในนวนิยายเรื่อง *จัน แอนด์ อิน*
ของ ดาริน สตราสส์¹

The Construction of Otherness in the Identity of Conjoined Twins
in Darin Strauss's *Chang and Eng*

วิริยา ด่านกำแพงแก้ว²

Wiriya Dankamphaengkaew²

Received: September 25, 2019

Revised: November 20, 2019

Accepted: December 6, 2019

บทคัดย่อ

บทความวิจัยเรื่องนี้มุ่งศึกษาการสร้างความเป็นอื่นในอัตลักษณ์ของแฝดติดกัน ในนวนิยายเรื่อง *จัน แอนด์ อิน* (*Chang and Eng*) ของดาริน สตราสส์ (Darin Strauss) โดยวิเคราะห์ผ่านกรอบแนวคิดเรื่องกระบวนการทัศนคติความพิการ จากการวิเคราะห์ความคิด การกระทำ และความสัมพันธ์ระหว่างตัวละครหลักซึ่งเป็นคนพิการกับตัวละครอื่นที่มีร่างกายปกติพบว่า นวนิยายเรื่องนี้นำเสนอให้เห็นว่า ความเป็นอื่นในอัตลักษณ์ของแฝดติดกันเป็นผลพวงมาจากการให้ความหมายร่างกายของแฝดติดกันผ่านกระบวนการทัศนคติความพิการเชิงสัญลักษณ์และเชิงการแพทย์ที่ทำให้อัตลักษณ์ของแฝดติดกันอยู่ในภาพแทนของสัญญาณที่สื่อถึงสิ่งชั่วร้ายและในรูปของความผิดปกติทางร่างกายที่ต้องรักษาให้หาย บทความวิจัยนำเสนอการวิเคราะห์ความคิดของตัวละครเอกอิน บังเกอร์ (Eng Bunker) ที่เป็นแฝดติดกัน และปฏิสัมพันธ์ของเขากับแฝดจันและตัวละครอื่น ๆ ที่มีร่างกายปกติซึ่งเผยให้เห็นผลกระทบของการมองร่างกายที่พิการผ่านกระบวนการดังกล่าวที่มีต่ออัตลักษณ์ของแฝดติดกัน โดยบทความวิจัยนำเสนอความคิดที่ว่า นวนิยายของสตราสส์ได้วิพากษ์การมองร่างกายของแฝดติดกันตามกระบวนการทัศนคติทั้งสองที่ตีตราร่างกายที่แตกต่าง ทำให้เรือนร่างที่ไม่เข้ากับบรรทัดฐานร่างกายที่ปกติถูกกดทับและกีดกันให้เป็นอื่น อีกทั้งยังส่งผลให้บุคคลดังกล่าวมีทัศนคติในแง่ลบต่อร่างกายของตนเองอันนำไปสู่ความพยายามที่จะ “รักษา” ความแตกต่างทางร่างกายให้เป็นปกติ

¹บทความวิจัยเรื่องนี้เป็นส่วนหนึ่งของวิทยานิพนธ์ระดับปริญญาโทชั้นศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาศิลปศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในหัวข้อ การนำเสนอความเป็นอื่น: ตัวละครตัวประหลาดในนวนิยายอเมริกันร่วมสมัย
²นิตดปริญญาเอก ภาควิชาวรรณคดีเปรียบเทียบ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (Doctoral Degree Student, Department of Comparative Literature, Faculty of Liberal Arts, Chulalongkorn University) Email pui666@hotmail.com

³ในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554 ได้ใช้คำว่า “ฝาแฝด” ซึ่งหมายถึงถึงทั้งบุคคลที่คลอดออกมาแล้วตัวติดกันและไม่ติดกัน สำหรับในบทความวิจัยชิ้นนี้ใช้คำว่า แฝดติดกัน ซึ่งเป็นคำที่คนทั่วไปใช้เรียกสภาวะของฝาแฝดที่มีร่างกายติดกัน หรือ conjoined twins

คำสำคัญ: ความพิการ ความเป็นอื่น กระบวนทัศน์ความพิการ อัตลักษณ์ของแฝดติดกัน

Abstract

This research article is aimed at studying the construction of otherness in the identity of conjoined twins in the novel *Chang and Eng* by Darin Strauss through Disability Paradigms. By analyzing thoughts, actions, and the relationship between a disabled protagonist and other able-bodied characters, the study reveals that Strauss's novel presents the otherness in the identity of conjoined twins as the result of defining the conjoined twins' bodies through the symbolic and medical paradigms of disability, which presents the identity of conjoined twin as the representation of a symbol of evil and a disorder that needs to be treated. This research article presents an analysis of the thoughts of the protagonist Eng Bunker, conjoined twins, and his interactions with other characters who have normative bodies, which reveal the effects of viewing disabled bodies through those paradigms toward the identity of conjoined twins. This research article argues that Strauss's novel criticizes the viewings of the conjoined twins' bodies through those paradigms which stigmatize and marginalize those who do not possess standardized bodies as well as render the negative attitude toward their own bodies that leads to the attempt to "cure" and normalize them.

Keywords: Disability, Otherness, Disability Paradigms, Identity of Conjoined twins

บทนำ

แฝดติดกัน (Conjoined Twins) หรือที่รู้จักกันโดยทั่วไปว่า แฝดสยาม (Siamese Twins)¹ เป็นรูปแบบของแฝดเหมือนที่เกิดจากไข่ใบเดียวกัน แต่ขณะที่เจริญเติบโตในครรภ์ ตัวอ่อนไม่แยกตัวออกจากกันอย่างสมบูรณ์ ทำให้มีลักษณะเด่นคือมีร่างกายบางส่วนติดกันมาแต่กำเนิด อาจมีอวัยวะบางส่วนทั้งภายในและภายนอกร่วมกัน การแพทย์ได้จัดแบ่งประเภทของแฝดติดกันโดยพิจารณาจากบริเวณหรือส่วนของร่างกายที่เชื่อมติดกัน โดยรูปแบบของแฝดติดกันที่เกิดบ่อยที่สุดคือ thoraco-omphalopagus ซึ่งหมายถึงแฝดที่มีส่วนหน้าอกติดกัน (Deruiter 2011) ทั้งนี้ สืบเนื่องจากโอกาสของการเกิดแฝดติดกันนั้นค่อนข้างต่ำคือประมาณร้อยละ 0.4 ของเด็กที่คลอดทั้งหมด (สุทธิพร จิตต์มิตรภาพ 1990: 966) อีกทั้งมีอัตราการเสียชีวิตตั้งแต่ในครรภ์หรือตอนคลอดออกมาสูง ทำให้แฝดติดกันนั้นเป็นที่สนใจของคนในสังคมตั้งแต่อดีตกาล ดังจะเห็นได้จากหลักฐานเก่าที่สุดที่แสดงถึงการมีอยู่ของแฝดติดกันซึ่งปรากฏอยู่ในเครื่องปั้นดินเผาและรูปปั้นในหมู่บ้านหนึ่ง

¹ ในหนังสือชีวประวัติของอินและจันที่เขียนโดยเอมีและเออร์วิน วอลเลซ (Amy and Erving Wallace) ได้กล่าวไว้ว่า อินและจันเป็นผู้ริเริ่มการใช้คำว่า แฝดสยาม หรือ Siamese Twins โดยมีหลักฐานจากจดหมายที่อินและจันเขียนซึ่งพวกเขาได้ลงท้ายจดหมายว่า "Chang Eng, Siamese twins" (2011: 74)

ในประเทศเม็กซิโกเมื่อราว 3,000 ปีมาแล้ว (Kennedy 2011: 176-177)

กระบวนทัศน์หรือรูปแบบในการมองร่างกายที่พิการซึ่งแตกต่างไปจากคนทั่วไป เช่น ร่างกายของแฝดติดกันนั้นเปลี่ยนแปลงไปตามบริบทของแต่ละยุคสมัย กล่าวคือ เริ่มต้นจากกระบวนทัศน์ความพิการเชิงสัญลักษณ์ซึ่งหมายถึงการมองความพิการในรูปแบบของสัญลักษณ์หรือสัญลักษณ์ที่ใช้สื่อความหมายแทนสิ่งอื่นที่ไม่ได้เกี่ยวข้องกับตัวความพิการเอง เช่น ในช่วงยุคกลาง (Medieval) ถึงยุคเรืองปัญญาหรือยุคแห่งความรู้แจ้งเห็นจริง (The Enlightenment) แฝดติดกันมักถูกมองว่าเป็นสัตว์ประหลาด ดังเช่นที่ปรากฏในบันทึกที่กล่าวถึงการเกิดของแฝดติดกันที่ซิชิลีในปี ค.ศ. 1536 ว่า “[...] this monster had three souls in its breast, as the three hearts suggested” (Gerlin, 1624, as cited in Alan, 2002: 523) นอกจากนี้ยังมีความเชื่อว่าแฝดติดกันเป็นผลพวงของการปฏิสนธิที่ไม่บริสุทธิ์ หรือการที่หญิงมีครรภ์ได้เห็นสิ่งชั่วร้ายหรือเผชิญกับเรื่องสะเทือนใจ (“From ‘Monsters’”, 2013) ส่งผลเกิดความผิดปกติกับทารกในครรภ์ โดยความเชื่อเหล่านี้กลายมาเป็นพื้นฐานของความรังเกียจและความกลัวของคนในสังคมที่มีต่อแฝดติดกัน

ในช่วงปลายศตวรรษที่ 18 ถึงศตวรรษที่ 19 รูปแบบการมองความพิการเปลี่ยนไปเป็นกระบวนทัศน์ความพิการเชิงการแพทย์ซึ่งมีความสัมพันธ์ไปกับความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์และการแพทย์ ความแตกต่างที่เห็นได้ชัดของกระบวนทัศน์ดังกล่าวกับกระบวนทัศน์เชิงสัญลักษณ์คือการมองความพิการโดยใช้หลักเกณฑ์ตามความคิดและความรู้ทางการแพทย์มาตีกรอบ รวมทั้งให้นิยามร่างกายที่แตกต่างไปจากบรรทัดฐานร่างกายปกติว่าเป็นความผิดปกติหรือความบกพร่องและต้องได้รับการรักษา เยียวยา หรือฟื้นฟูให้ใกล้เคียงกับบรรทัดฐานมากที่สุด จึงจะสามารถมีศักยภาพที่จะใช้ชีวิตอย่างมีความสุขในสังคมได้ (ถนอมนวล หิรัญเทพ 2560: 78) ซึ่งแตกต่างไปจากกระบวนทัศน์เชิงสัญลักษณ์ที่มองความพิการในลักษณะที่ตายตัว ไม่สามารถแก้ไขได้ ทั้งนี้ สืบเนื่องมาจากความไม่รู้ถึงสาเหตุของการเกิดของแฝดติดกัน รวมทั้งอัตราการเกิดและรอดชีวิตของแฝดติดกันนั้นค่อนข้างต่ำดังที่กล่าวในข้างต้น ทำให้ร่างกายของแฝดติดกันเป็นที่สนใจในวงการแพทย์ จะเห็นได้จากความพยายามที่จะเข้าตรวจสอบหรือครอบครองร่างกายของแฝดติดกัน อย่างเช่นในกรณีของแฝดอินและจัน เมื่อทั้งคู่ไปถึงประเทศสหรัฐอเมริกาได้มีนายแพทย์มากมายมาตรวจร่างกายของพวกเขา และเมื่อพวกเขาเสียชีวิตได้มีนายแพทย์จากหลายสถาบันติดต่อหากรยาของอินและจันและโน้มน้าวให้พวกเขาอมบร่างของอินและจันให้พวกเขานำไปชันสูตรโดยให้เหตุผลว่า ร่างกายของอินและจันจะสร้างผลประโยชน์ให้กับองค์ความรู้ทางการแพทย์ (Wu, 2012: 42)

ความสนใจของการแพทย์ต่อร่างกายของแฝดติดกันส่วนหนึ่งปรากฏในรูปแบบของความพยายามที่จะผ่าตัดแยกร่างกายของแฝดออกจากกัน โดยความพยายามที่จะผ่าตัดแยกร่างกายของแฝดติดกันนั้นมีตั้งแต่ในสมัยโบราณ ซึ่งมักเกิดขึ้นเมื่อแฝดคนหนึ่งเสียชีวิต มีบันทึกที่กล่าวถึงการผ่าตัดแยกร่างของแฝดคู่หนึ่งเมื่อปี ค.ศ. 945 ในเมืองคอนสแตนติโนเปิล เมื่อแฝดคนหนึ่งได้เสียชีวิตลง แฝดที่เหลือจึงยินยอมที่จะเข้ารับการผ่าตัด อย่างไรก็ตาม แฝดคนดังกล่าวเสียชีวิตหลังจากการผ่าตัดได้สามวัน (Dreger 2004: 51; “The Case of Conjoined Twins,” 2014) หลังจากนั้นได้มีความพยายามที่จะทำการผ่าตัดแฝดติดกันเรื่อยมาแต่มักจะไม่สามารถประสบความสำเร็จ จวบจนกระทั่งช่วงต้นศตวรรษที่ 20 ด้วยความเจริญก้าวหน้าทางการแพทย์และเทคโนโลยีที่ทันสมัยมาก

ยิ่งขึ้น ทำให้ความพยายามที่จะผ่าตัดแยกร่างกายของแฝดติดกันนั้นมีจำนวนมากขึ้น รวมทั้งอัตราความสำเร็จของการผ่าตัดแยกร่างกายของแฝดติดกันนั้นสูงขึ้นกว่าในสมัยก่อน ทั้งนี้ เรื่องราวความสำเร็จของการผ่าตัดแยกร่างกายได้ถูกนำเสนอให้สังคมได้รับรู้ผ่านบทสัมภาษณ์ของแพทย์ที่ทำการผ่าตัดหรือตามข่าวหน้าหนังสือพิมพ์ ซึ่งมักจะกล่าวถึงแพทย์ในฐานะผู้มีพระคุณที่ช่วยเหลือให้เด็กแฝดที่นำเสนอสารให้กลายเป็น “คนปกติ” อาจมีการบรรยายถึงวีรกรรมความยากลำบากในการผ่าตัดความอดทนและความเก่งกาจของแพทย์ ทำให้ผู้อ่านชื่นชมไปกับความสำเร็จของแพทย์ โดยมักไม่ได้กล่าวถึงผลกระทบภายหลังที่มีต่อทั้งร่างกายและจิตใจของแฝดติดกัน เช่น ความพิการทางสติปัญญาหรือทางร่างกาย ดังนั้น อาจกล่าวได้ว่าบทสัมภาษณ์หรือข่าวเหล่านั้นเป็นส่วนหนึ่งในการสร้างความชอบธรรมให้กับภาระหน้าที่ของแพทย์ในการผ่าตัดแยกร่างกายของแฝดติดกันซึ่งมักจะเป็นการตัดสินใจของแพทย์และผู้ปกครองเนื่องจากการผ่าตัดนั้นมักจะกระทำขณะที่ฝาแฝดยังเป็นทารกโดยที่มิได้คำนึงถึงความต้องการของตัวแฝดเองในการผ่าตัดแยกร่างกาย ซึ่งจากบทสัมภาษณ์ของแฝดติดกันหลายคนในปัจจุบันเผยให้เห็นว่า แฝดที่มีร่างกายติดกันมักจะไม่มีความปลอดภัยที่จะเข้ารับการผ่าตัดเพื่อแยกร่างกายตนเอง เนื่องจากความเสี่ยงที่อาจจะเกิดขึ้นต่อร่างกายและจิตใจภายหลังจากการผ่าตัดแล้ว รวมทั้งการยอมรับในร่างกายที่แตกต่างของตนเอง ทำให้ไม่เห็นความจำเป็นที่จะต้องเข้ารับการผ่าตัดที่เสี่ยงอันตรายเพื่อที่จะ “แก้ไข” ร่างกายให้เข้ากับบรรทัดฐานร่างกายที่ปกติ (Angier 1997)

จากที่กล่าวมาข้างต้นจะเห็นได้ว่า ลักษณะร่างกายของแฝดติดกันนั้นเป็นรูปแบบหนึ่งของความแตกต่างทางร่างกายที่ได้รับความสนใจในสังคมตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน แต่เนื่องจากข้อจำกัดทางด้านชีวภาพที่ทำให้อัตราการเกิดของแฝดติดกันนั้นมีจำนวนน้อย ทำให้การศึกษาเกี่ยวกับความพิการในกรณีของแฝดติดกันนั้นมียุ่อย่างจำกัด ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาความพิการในรูปแบบดังกล่าว อีกทั้งอินและจัน บังเคอร์ยังเป็นแฝดติดกันที่อาจกล่าวได้ว่ามีชื่อเสียงมากที่สุด ดังจะเห็นได้จากเรื่องราวชีวิตของพวกเขาทั้งสองที่ยังคงปรากฏออกมาอย่างต่อเนื่องจนถึงปัจจุบัน ไม่ว่าจะเป็เมื่อยามที่พวกเขายังมีชีวิตอยู่หรือภายหลังจากที่พวกเขาเสียชีวิตไปแล้ว โดยเรื่องราวชีวิตของพวกเขาถูกนำมาเล่าใหม่หลายครั้งซึ่งปรากฏอยู่ในงานเขียนหลายรูปแบบ ไม่ว่าจะเป็นในแผ่นพับ (pamphlet) ที่ขายในการแสดงตัวประหลาด บทกวี บทความ นวนิยาย หรือแม้แต่ในกระทั่งภาพการ์ตูนล้อเลียน ซึ่งอาจมองได้ว่าในงานเหล่านี้ได้นำเสนอภาพแฝดติดกันที่เต็มไปด้วยอคติทางด้านร่างกายตามกระบวนทัศน์ความพิการเชิงสัญลักษณ์และเชิงการแพทย์ ทั้งนี้ อาจกล่าวได้ว่าการนำเสนอภาพของอินและจัน บังเคอร์ที่ปรากฏในงานเขียนรูปแบบต่าง ๆ มีส่วนสำคัญในการสร้างภาพลักษณ์และความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับแฝดติดกันให้กับคนทั่วไป ทำให้ผู้วิจัยมีความสนใจในศึกษานำเสนอภาพลักษณ์ของอินและจัน บังเคอร์ที่ปรากฏในงานเขียนดังกล่าวโดยเฉพาะในรูปแบบของนวนิยาย ซึ่งนวนิยายเล่มสำคัญที่นำเสนอเรื่องราวของอินและจัน บังเคอร์ คือเรื่อง *จัน แอนด์ อิน* ของ ดาริน สเตราส์ ที่ประพันธ์เมื่อปี ค.ศ. 2000 นวนิยายเรื่องนี้เป็นนวนิยายเชิงอัตชีวประวัติที่บอกเล่าเรื่องราวการเดินทางของอินและจัน บังเคอร์ แฝดติดกันจากประเทศสยามที่เดินทางไปประเทศสหรัฐอเมริกาและในเวลาต่อมาได้กลายมาเป็นนักแสดงตัวประหลาดที่มีชื่อเสียงโด่งดังมาจนถึงปัจจุบัน นวนิยายเรื่องนี้เล่าเรื่องโดยผ่านมุมมองของอิน เป็นการเล่าเรื่อง

สลัดไปมาระหว่างช่วงเวลาที่ยืนและจันเดินทางมาถึงเมืองนอร์ทแคโรไลนาครั้งแรก กับช่วงชีวิตในวัยเด็กที่ประเทศสยามจนจบจนกระทั่งพวกเขาได้เดินทางมาประกอบอาชีพนักแสดงตัวประหลาดที่ประเทศสหรัฐอเมริกา นวนิยายเรื่องนี้มุ่งนำเสนอให้เห็นถึงการเปลี่ยนแปลงทางสถานภาพของอินและจันจากเด็กหนุ่มที่ยากจน ไร้การศึกษาและอพยพย้ายถิ่นฐานมาจากดินแดนที่ชาวตะวันตกมองว่า “ป่าเถื่อน” จนกลายเป็นคนสัญชาติอเมริกัน ได้แต่งงานกับหญิงผิวขาว เป็นเจ้าของไร่และทาสผิวดำจำนวนมาก

นวนิยายเรื่อง *จัน แอนด์ อิน* เป็นตัวอย่างที่น่าสนใจที่แสดงให้เห็นถึงรูปแบบการมองความพิการผ่านกระบวนการทัศนคติความพิการเชิงสัญลักษณ์และเชิงการแพทย์ที่สร้างอัตลักษณ์ความเป็นอื่นให้กับแฝดติดกัน อีกทั้งยังแสดงให้เห็นถึงผลกระทบของการมองร่างกายที่แตกต่างผ่านกระบวนการทัศนคติกล่าวซึ่งปรากฏในการปฏิบัติที่เป็นอคติของคนทั่วไปที่มีต่อแฝดติดกัน อันนำไปสู่ความรู้สึกรังเกียจในร่างกายที่แตกต่างของตนเองของแฝดติดกันและปรารถนาที่จะรักษาความแตกต่างดังกล่าว ดังนั้น ในบทความวิจัยเรื่องนี้จึงมุ่งศึกษากระบวนการทัศนคติความพิการเชิงสัญลักษณ์และเชิงการแพทย์ที่ปรากฏอยู่ในของนวนิยายเรื่อง *จัน แอนด์ อิน* ของดาเร็น สเตรลส์ โดยการนำเสนอภาพลักษณ์ของแฝดติดกันของผู้ประพันธ์แสดงให้เห็นในเชิงวิพากษ์ว่า การมองความพิการผ่านกระบวนการทัศนคติกล่าวนั้นนำไปสู่การสร้างอัตลักษณ์ความเป็นอื่นให้กับแฝดติดกันอย่างไร และมีผลกระทบอย่างไรต่อแฝดติดกันทั้งในด้านทัศนคติต่อร่างกายที่แตกต่างของตนเอง หรือมุมมองความเข้าใจเกี่ยวกับร่างกายของแฝดติดกันของคนในสังคม อันนำไปสู่การกระทำหรือการปฏิบัติตัวของคนในสังคมในรูปแบบที่กดทับแฝดติดกัน ดังนั้น งานวิจัยเรื่องนี้จะช่วยเสริมสร้างความรู้ความเข้าใจให้กับบุคคลทั่วไปเพื่อให้ตระหนักถึงที่มาที่ไปของทัศนคติในแง่ลบของคนในสังคมที่มีต่อร่างกายของแฝดติดกัน โดยความเข้าใจดังกล่าวมีความสำคัญเพราะสามารถนำไปสู่การล้มล้างภาพลักษณ์แบบเหมารวมของแฝดติดกัน รวมทั้งอาจนำไปสู่การปฏิบัติที่เอื้อประโยชน์ต่อแฝดติดกัน

จุดมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษากระบวนการทัศนคติความพิการเชิงสัญลักษณ์และเชิงการแพทย์ที่ปรากฏอยู่ในนวนิยายเรื่อง *จัน แอนด์ อิน* ของดาเร็น สเตรลส์
2. เพื่อวิพากษ์การมองความพิการผ่านกระบวนการทัศนคติกล่าวที่ปรากฏในนวนิยายของสเตรลส์ว่ามีผลกระทบอย่างไรต่อแฝดติดกันทั้งในด้านทัศนคติต่อร่างกายที่แตกต่างของตนเอง และมุมมองความเข้าใจเกี่ยวกับร่างกายของแฝดติดกันของคนในสังคม

ระเบียบวิธีวิจัย

1. ศึกษาและรวบรวมตัวบทวรรณกรรมที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับแฝดติดกัน และอินและจัน บังเคอร์ ได้แก่
 - 1.1 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแฝดติดกันตั้งแต่อดีตถึงปัจจุบัน
 - 1.2 เอกสารที่มีเนื้อหาประวัติของอินและจัน บังเคอร์
2. ศึกษากระบวนการทัศนคติความพิการเชิงสัญลักษณ์และเชิงการแพทย์

3. ศึกษาตัวบทวรรณกรรมเรื่อง จัน แนนต์ อิน ของดาโรน สเตราส์ เพื่อวิเคราะห์การให้ความหมายร่างกายของแฝดติดกันผ่านกระบวนการทัศนคติความพิการเชิงสัญลักษณ์และเชิงการแพทย์และวิพากษ์ผลกระทบของการมองความพิการผ่านกระบวนการทัศนคติดังกล่าวต่ออัตลักษณ์ของแฝดติดกัน
4. สรุปผลและนำเสนอผลการวิจัย

กรอบคิดในการศึกษา

เครื่องมือสำคัญที่นำมาใช้ในการวิเคราะห์และวิพากษ์ตัวบทเพื่อแสดงให้เห็นถึงที่มาที่ไปของแนวคิดและทัศนคติของคนปกติและคนพิการที่มีต่อร่างกายที่แตกต่างไปจากบรรทัดฐานที่สังคมกำหนดไว้คือ กระบวนทัศน์ความพิการ (Disability Paradigms)¹ ซึ่งหมายถึง รูปแบบหรือกรอบในการมองหรือการให้คำนิยามความพิการที่เปลี่ยนแปลงตามยุคสมัย โดยนักวิชาการความพิการศึกษาได้แบ่งรูปแบบการมองความพิการที่มีมาในประวัติศาสตร์ออกเป็น 4 แบบหลักด้วยกัน คือ กระบวนทัศน์ความพิการเชิงสัญลักษณ์ (The symbolic paradigm of disability) กระบวนทัศน์ความพิการเชิงการแพทย์ (The medical paradigm of disability) กระบวนทัศน์ความพิการเชิงสังคม (The social paradigm of disability) และกระบวนทัศน์ความพิการเชิงวัฒนธรรม (The cultural paradigm of disability) (ถนอมนวล หิรัญเทพ 2551, 2560) โดยในบทความวิจัยนี้จะอธิบายถึงกระบวนทัศน์ความพิการที่ปรากฏในตัวบทซึ่งก็คือ กระบวนทัศน์ความพิการเชิงสัญลักษณ์ และกระบวนทัศน์ความพิการเชิงการแพทย์

กระบวนทัศน์ความพิการเชิงสัญลักษณ์ หมายถึง การมองความพิการในรูปแบบของสัญลักษณ์หรือสัญลักษณ์ที่ใช้สื่อความหมายแทนสิ่งอื่นที่ไม่ได้เกี่ยวข้องกับตัวความพิการเอง ซึ่งโดยส่วนใหญ่แล้วมักเป็นไปในแง่ลบมากกว่าแง่บวก เช่น ในวัฒนธรรมตะวันตกก่อนยุคสมัยใหม่ ลักษณะร่างกายที่ผิดแปลกไปจากคนทั่วไปมักถูกตีความว่าเป็นลางบอกเหตุร้ายที่จะเกิดขึ้นกับบ้านเมือง หรือเป็นลักษณะร่างกายที่น่าไม่พึงประสงค์เนื่องจากมองว่าบุคคลพิการจะไม่สามารถสร้างผลประโยชน์ต่อสังคมหรือบ้านเมืองได้ อันไปสู่ความพยายามที่จะกำจัดสิ่งนั้นออกไป เช่น ในยุคกรีกโบราณ ในหนังสือ *ริพับลิก* ของเพลโตได้กล่าวไว้ว่า เด็กที่เกิดมาพิการสมควรที่จะต้องกำจัดออกไปจากสังคม (Galton 1998: 264) ลักษณะการมองความพิการในเชิงสัญลักษณ์ยังปรากฏอยู่ในแนวคิดทางศาสนา อาทิ ในช่วงศตวรรษที่ 16 ชาวคริสเตียนอย่างลูเธอร์ (Luther) และจอห์น คาลวิน (John Calvin) มีความเห็นว่าความพิการไม่ว่าจะเป็นทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจเป็นผลมาจากการถูกสิงสู่โดยวิญญาณร้ายและจะต้องถูกเยียวยารักษาด้วยพิธีกรรมที่เกี่ยวข้องกับการทรมานทั้งทางร่างกายและจิตใจเพื่อขับไล่วิญญาณร้ายให้ออกจากร่าง (Thomas 1954, as cited in Munyi 2012) ถึงแม้รูปแบบการมองความพิการผ่านกระบวนทัศน์เชิงสัญลักษณ์จะไม่ค่อยปรากฏในสังคมปัจจุบันแล้ว แต่การศึกษาและวิเคราะห์กระบวนทัศน์ดังกล่าวทำให้เข้าใจถึง ต้นตอหรือที่มาที่ไปของสาเหตุของความกลัวหรือความรังเกียจในร่างกายที่แตกต่างของคนพิการ

¹ในงานเขียนวิชาการบางเรื่องใช้คำว่า “Models of Disability” ในความหมายเดียวกัน โดยงานวิชาการด้านความพิการศึกษาที่ใช้เป็นพื้นฐานข้อมูลในการวิเคราะห์ในงานวิจัยชิ้นนี้ได้แก่ ถนอมนวล หิรัญเทพ 2551, 2560; Johnson 2001; Shakespeare 2010.

รูปแบบการมองความพิการเชิงสัญลักษณ์มีความสำคัญต่อการวิเคราะห์การนำเสนอภาพของบุคคลที่มีร่างกายแตกต่างจากคนปกติทั่วไป กล่าวคือ สามารถนำมาใช้วิเคราะห์หรือวิพากษ์วิจารณ์การนำเสนอความแตกต่างของบุคคลมาใช้เป็นตัวแทนของการสื่อความหมายที่มักจะมียในเชิงลบ และนำไปสู่การสร้างอัตลักษณ์ที่บิดเบี้ยวให้กับบุคคลเหล่านี้ เช่น การเสนอภาพความพิการทางร่างกายในลักษณะที่น่าเกลียดน่ากลัว ทำให้ความพิการกลายเป็นสัญลักษณ์ที่สื่อถึงความชั่วร้าย หรือความผิดปกติในใจของตัวละคร ดังจะเห็นได้จากตัวละครผู้ร้ายที่มักจะมีภาพการทางร่างกายที่เห็นได้จากภายนอก เช่น ตัวละครช็อกกับตันฮุก (Captain Hook) ในวรรณกรรมเยาวชนเรื่อง *ปีเตอร์ แพน (Peter Pan)* ของ เจ เอ็ม บาร์รี่ (J.M. Barrie) ซึ่งเป็นตัวละครที่ตัดขาดหนึ่งข้าง ไม่มีแขนและใช้ตะขอแทนแขน หรืออาจจะเป็นภาพแทนของความน่าสงสาร ความเจ็บป่วย อย่างเช่น ตัวละครที่ชื่อ ไทน์ ทิม (Tiny Tim) ในนวนิยายเรื่อง *อะ คริสต์มาส แคโรล (A Christmas Carol)* ของชาร์ลส ดิกเกนส์ (Charles Dickens) การนำเสนอความพิการในรูปแบบที่กล่าวมานี้มีผลกระทบต่อการทัศนคติและการปฏิบัติของคนในสังคมที่มีต่อคนพิการในเชิงลบ หรือก่อให้เกิดการสร้างมโนทัศน์ที่ผิดเกี่ยวกับอัตลักษณ์ของคนพิการ

กระบวนทัศน์แบบที่สองคือกระบวนทัศน์ความพิการเชิงการแพทย์ (The medical paradigm of disability) เป็นรูปแบบการมองความพิการที่ตั้งอยู่บนทัศนคติของกลุ่มคนไม่พิการหรือร่างกายคนปกติที่มีการทำงานของอวัยวะสมบูรณ์ เป็นการใช้หลักเกณฑ์ตามความคิดความรู้ทางการแพทย์มาตีกรอบและให้คำนิยามร่างกายที่ผิดปกติ ทำให้เกิดการสร้างค่านิยมคือ พิการ/ปกติ โดยรูปแบบการมองดังกล่าวมีจุดเริ่มต้นควบคู่ไปกับการเฟื่องฟูของการแพทย์แผนปัจจุบันของชาติตะวันตกในยุควิกตอเรียนหรือตั้งแต่ปลายศตวรรษที่ 18 ซึ่งต้องการที่จะตีกรอบ ให้คำนิยาม หรือควบคุมรูปร่างลักษณะของร่างกายที่ผิดปกติไปจากบรรทัดฐานปกติของร่างกาย โดยให้คำนิยามความแตกต่างดังกล่าวว่าเป็นสิ่งผิดปกติ มองว่าคนพิการเป็นคนที่มีความผิดปกติทางร่างกายหรือจิตใจ คนด้อยโอกาส ไม่สามารถมีความสุขหรือมีชีวิตที่ดีได้เป็นทัศนคติที่มองความพิการในเชิงปัญหาความบกพร่องหรือความผิดของบุคคล ซึ่งบุคคลดังกล่าวต้องปรับตัวให้เข้ากับสังคมและต้องซ่อมแซมหรือแก้ไขความพิการโดยใช้วิทยาการทางการแพทย์ ทัศนคติดังกล่าวทำให้สังคมมองปัญหาที่เกิดกับกลุ่มคนพิการว่าเป็นเรื่องของปัจเจกบุคคล ไม่ใช่ความรับผิดชอบและไม่เกี่ยวข้องกับตนเอง นอกจากนี้รูปแบบการมองความพิการดังกล่าวเป็นการให้อำนาจกับแพทย์และสถาบันทางการแพทย์ในฐานะผู้ประเมิน ผู้ให้คำนิยาม และผู้ให้การรักษา ทั้งในรูปของการเยียวยา หรือกำจัดความแตกต่างนั้น พร้อมทั้งเป็นการยึดยึดความคิดเรื่อง “การรักษา” หรือการเยียวยาความแตกต่างว่าเป็นสิ่งที่ถูกต้อง ควรกระทำ (ถนอมนวล หิรัญเทพ 2552; Johnson 2001: 17-18)

งานศึกษาชิ้นสำคัญที่เกี่ยวข้องกับกระบวนทัศน์ความพิการเชิงการแพทย์และที่มาที่ไปของการสร้างลักษณะบรรทัดฐานปกติของร่างกาย คือ บทความชื่อ “Constructing Normalcy” ของ เลนเนิร์ต เจ. เดวิส (Lennard J. Davis) โดยบทความดังกล่าวได้อธิบายถึงสาเหตุของการเกิดมโนทัศน์เรื่องบรรทัดฐานร่างกายที่เป็นปกติ (the norm) ว่าเริ่มต้นในศตวรรษที่ 19 จากการเฟื่องฟูของสาขาวิชาสถิติที่มีการรวบรวมข้อมูลของมนุษย์ไม่ว่าจะเป็นเรื่องน้ำหนัก ส่วนสูง เพื่อบริหารค่าเฉลี่ยตรงกลาง ซึ่งถือเป็นมาตรฐานที่คนทุกคนในสังคมควรจะเป็น แนวทางปฏิบัติดังกล่าวในเวลา

ต่อมาได้พัฒนามาเป็นแนวคิดเรื่องมนุษย์ระดับกลาง (l'homme moyen) ซึ่งได้ถูกยึดถือเอาเป็นบรรทัดฐานในการควบคุมและประเมินค่าร่างกาย โดยแนวความคิดดังกล่าวนี้ทำให้คนพิการกลายเป็นคนอื่น หรือกลายเป็นคนที่อยู่ชายขอบของสังคม (marginalized) ทั้งที่จริงแล้วร่างกายที่พิการเป็นผลพวงมาจากข้อกฎหมาย การเมือง วัฒนธรรม และเรื่องเล่า ที่ตีความลักษณะร่างกายว่าควรจะมีลักษณะแบบไหน และมองร่างกายที่แตกต่างออกไปว่าเป็นสิ่งผิดปกติ บกพร่อง หรือด้อยดั่งนั้น นักวิเคราะห์หรือนักวิชาการหลายท่านจึงได้พยายามเสนอแนวคิดที่จะให้มองความพิการในรูปแบบของความแตกต่างของปัจเจกชน โดยไม่พยายามที่จะตีค่าความต่างดังกล่าว

กระบวนทัศน์ความพิการทั้งสองแบบนี้มักจะถูกวิพากษ์ว่าเป็นการตีตรา (Stigmatize) คนพิการ และสร้างภาพลักษณ์ให้กับความแตกต่างทางร่างกายว่าเป็นสัญญาณที่สื่อถึงความชั่วร้าย ความโชคร้าย เป็นข้อด้อย นำสงสาร และไม่เป็นที่ปรารถนาของสังคม เป็นการสร้างความเป็นอื่นให้กับคนพิการผ่านทางบรรทัดฐานปกติของร่างกายที่ทำให้ร่างกายที่ไม่เข้ากับกรอบแนวคิดดังกล่าว ถูกกดทับ กีดกันออกไปจากสังคม นอกจากนี้ยังทำให้อัตลักษณ์ของคนพิการถูกตีความแบบเหมารวม อันนำไปสู่การบดบังความหมายอื่น ๆ ที่อาจเป็นไปได้ของความพิการ

ผลการวิจัย

ความสัมพันธ์ระหว่างอินและจันกับบุคคลอื่นในสังคมและมุมมองของคนปกติที่มีต่อแฝดติดกันที่ปรากฏในนวนิยายเรื่องนี้สะท้อนให้เห็นถึงแนวคิดเรื่องกระบวนทัศน์ความพิการเชิงสัญลักษณ์และเชิงการแพทย์ ตัวอย่างของกระบวนทัศน์ความพิการเชิงสัญลักษณ์ปรากฏให้เห็นตั้งแต่ช่วงเวลาที่พวกเขาเกิด ในฉากดังกล่าวคนในครอบครัวของอินและจันต่างพากันหวาดกลัวเมื่อเห็นร่างกายที่ติดกันของพวกเขา และมีท่าที่รังเกียจพวกเขาราวกับว่าพวกเขาเป็นสัตว์ประหลาด อินบรรยายว่า “Father screamed, and our aunts, too, [...] Jun dropped us to the floor with a crash. The midwife saw Chang and me as a single monster, difficult as that may be to believe. Father looked at his crying twin boys and tried to vomit but produced no more than a taste of bile.” (Strauss 2001: 15) ถึงแม้ว่าพวกเขาจะมีร่างกายที่แข็งแรง มีอวัยวะครบทุกส่วน แต่คนในครอบครัวกลับสังเกตเห็นแต่เพียงความแตกต่างทางร่างกายของพวกเขามีได้มองเห็นว่าเป็นเด็กสองคน อีกทั้งยังมองว่าความแตกต่างดังกล่าวนั้นเป็นดังคำสาปต่อครอบครัวดังเช่นที่อินกล่าวไว้ว่า “[...] but everyone noted only that we were bound together at the breastbone by a fleshy, twisted ligament: not two children, but one curse on the family” (Strauss 2001: 15) ในเวลาต่อมาเมื่อพวกเขาเติบโตขึ้น อินและจันถูกจับและส่งตัวเข้าไปในวังเพื่อรอการประหารตามคำสั่งของกษัตริย์แห่งสยาม โดยสาเหตุที่พวกเขาโดนจับตัวมาจากความเชื่อทางไสยศาสตร์ที่ว่าบุคคลที่มีรูปร่างแปลกประหลาดจะเป็นตัวอับมงคลและนำโชคร้ายมาสู่แผ่นดิน ความเชื่อดังกล่าวปรากฏในบทสนทนาการเผชิญหน้ากันระหว่างกษัตริย์กับอินและจัน โดยกษัตริย์ได้รับสั่งให้ข้าราชการในราชสำนักถามแฝดสยามอินและจันว่า “Confounded idiot, ask the twin: Has the Lord of Deaths sent it [Eng and Chang] here to presage the destruction of our kingdom” (Strauss 2001: 73) จากคำกล่าวข้างต้นแสดงให้เห็นถึง

การมองความพิการด้วยกระบวนทัศน์เชิงสัญลักษณ์ เนื่องจากมองความแตกต่างทางร่างกายของอินและจันว่าเป็นสัญญาณที่แสดงถึงสิ่งที่ไม่น่าพึงประสงค์ เป็นความโชคร้าย และจะนำมาซึ่งความล่มสลายของบ้านเมือง ถึงแม้ว่าในเวลาต่อมากษัตริย์จะยกเลิกคำสั่งประหารชีวิตพวกเขาเนื่องจากพึงพอใจในการแสดงของอินและจัน และเปลี่ยนสถานภาพของพวกเขาจากตัวอัมปลงคลกลายเป็นสิ่งของนำโชคของบ้านเมือง ซึ่งการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวถึงแม้ว่าจะเป็นไปได้ในทิศทางที่ดีขึ้น กล่าวคือเป็นการให้ความหมายความแตกต่างทางร่างกายของอินและจันในเชิงบวก ทำให้ชีวิตความเป็นอยู่ในวังของอินและจันสะดวกสบายมากขึ้น อย่างไรก็ตาม ความแตกต่างทางร่างกายของพวกเขา ยังคงเป็นตัวแทนของสิ่งอื่นที่ไม่ได้มีความเกี่ยวข้องกับความคิด อีกทั้งพวกเขายังมิได้มีสถานะที่เทียบเท่ากับคนอื่นทั่วไป ยังคงถูกปฏิบัติราวกับเป็นสิ่งของแปลกประหลาดและเป็นเครื่องมือทางการทูตไว้เพื่ออวดแขกบ้านแขกเมือง ดังเช่นเมื่ออินและจันถูกบังคับให้ติดตามกษัตริย์สยามไปเข้าเฝ้าจักรพรรดิจากโคชิน ไชน่า (Cochin China)¹ โดยนอกเหนือจากการทำหน้าที่ให้ความบันเทิงแล้ว พวกเขายังถูกวางตัวเป็นหมากทางการเมือง ในฉากดังกล่าว กษัตริย์สยามได้อวดอินและจันกับจักรพรรดิจากโคชิน ไชน่า ว่าประเทศตัวเองเป็นเจ้าของสิ่งมีชีวิตที่แปลกประหลาดอย่างอินและจัน โดยจักรพรรดิจากโคชิน ไชน่าพยายามที่จะพุดชมกษัตริย์จากสยามด้วยการกล่าวว่าประเทศของตนก็มีคนที่มีลักษณะแบบเดียวกับอินและจันอยู่มากมาย ทั้งนี้ ในบทสนทนาระหว่างกษัตริย์ทั้งสองพระองค์แสดงให้เห็นถึงการให้ความหมายร่างกายของแฝดติดกันในเชิงสัญลักษณ์ โดยกษัตริย์จากสยามกล่าวว่า ““They are a sign,” Rama said. “Don’t you agree?” [...] “A sign of a blessed nation,” said Rama. “No?” The Emperor paused, swallowed, forced a smile. “Yes”” (Strauss 2001: 88) จากบทสนทนาข้างต้นจะเห็นได้ว่ากษัตริย์จากสยามกล่าวถึงอินและจันในรูปของสัญญาณว่าหมายถึงประเทศที่ได้รับพร โดยการเปรียบเทียบดังกล่าวมีจุดประสงค์เพื่อที่จะแสดงให้เห็นถึงความเหนือกว่าของประเทศที่เป็นเจ้าของร่างกายที่แปลกประหลาดอย่างอินและจัน

ทั้งนี้ อาจกล่าวได้ว่ากระบวนทัศน์ความพิการเชิงสัญลักษณ์มีต้นตอมาจากความไม่รู้และความไม่เข้าใจถึงสาเหตุของการเกิดขึ้นของความแตกต่างทางร่างกาย ซึ่งความไม่รู้ดังกล่าวนำไปสู่ความหวาดกลัว ความรังเกียจ และความต้องการที่จะกำจัดสิ่งนั้นออกไป ตัวอย่างของความกลัวของคนทั่วไปที่มีต่อร่างกายของอินและจันนอกเหนือจากเหตุการณ์ตอนเกิดแล้ว ยังปรากฏในฉากที่พวกเขาได้เผชิญหน้ากับเด็กคนอื่นเป็นครั้งแรก เนื่องจากแม่ของอินและจันกลัวว่าลูกของเธอจะถูกเด็กคนอื่นรังแกจึงเลี้ยงพวกเขาโดยไม่ให้พบปะกับบุคคลภายนอก แต่ในฉากเหตุการณ์ดังกล่าว อินและจันได้เจอกับกลุ่มเด็กผู้ชายที่อายุมากกว่าพวกเขาเล็กน้อยโดยบังเอิญ ขณะที่พวกเขากำลังว่ายน้ำเล่นอยู่ริมฝั่ง กลุ่มเด็กผู้ชายเมื่อสังเกตเห็นอินและจันก็เดินตรงเข้ามาจับตัวพวกเขาไว้และหัวหน้ากลุ่มเด็กผู้ชายได้ทำร้ายร่างกายพวกเขาด้วยการนำเอาท่อนไม้ตีแผ่นหนังที่เชื่อมร่างกายของอินและจันไว้ด้วยกัน โดยมีจุดประสงค์ที่จะแยกร่างกายของพวกเขาออกจากกัน อินเล่าว่า “[...] the leader stepped forward and began chopping our bond with the sharp stake. He

¹ในช่วงสมัยอาณาจักรเวียดนามถูกแบ่งออกเป็น 3 ภูมิภาค คือ ตังเกี๋ย (Tonkin) หรือเวียดนามตอนเหนือ อัมנם (Annam) หรือเวียดนามตอนกลาง และโคชิน ไชน่า (Cochin China) หรือเวียดนามตอนใต้ (ธีระ นุชเปียม 2555: 73)

was trying to separate us. [...] ‘Snap!’ the boy’s face gnarled in rage.” (Strauss 2001: 24-25) ปฏิกริยาของกลุ่มเด็กผู้ชายในบทบรรยายดังกล่าวแสดงให้เห็นความเกลียดชังที่มีต่อความแตกต่างทางร่างกาย และพยายามที่จะกำจัดความแตกต่างนั้นให้หมดไป ซึ่งก็คือการแยกร่างกาย อื่นและจันให้ออกจากกัน ในฉากนี้ อาจจะเป็นเรื่องของผู้ประพันธ์ได้แต่งเพิ่มเติมจากเรื่องเล่าเดิมที่มีอยู่ซึ่งไม่มีกล่าวถึงการถูกกลั่นแกล้งจากคนอื่นทั่วไป นอกจากนี้ ในหนังสืออัตชีวประวัติของอินและจันหลายเล่มได้กล่าววอนและจันได้รับการเลี้ยงดูเหมือนกับเด็กคนอื่นทั่วไปและมีได้ถูกเด็กในวัยเดียวกันรังเกียจแต่อย่างไร (Wallace 2011; Wu 2012; นิพัทธ์ ทองเล็ก 2018) ดังนั้น การแต่งเรื่องของผู้ประพันธ์ให้เรื่องราวชีวิตของอินและจันดูน่าสงสาร การถูกคนในสังคมทำร้าย อาจมองได้ว่าผู้ประพันธ์ต้องการที่จะเผยให้เห็นผลกระทบของการมองความพิการผ่านกระบวนการทัศนคติ ความพิการเชิงสัญลักษณ์ซึ่งปรากฏให้เห็นผ่านทัศนคติและการปฏิบัติของคนในสังคมที่มีต่อบุคคลที่มีร่างกายแตกต่างอย่างอินและจัน เนื่องจากความพิการถูกมองในฐานะสัญลักษณ์ที่สื่อถึงโชคร้าย หรือความชั่วร้าย ส่งผลให้คนทั่วไปเกิดความรังเกียจ หวาดกลัว รวมทั้งอาจจะพยายามที่จะกำจัดสิ่งนั้นให้หมดไปเสีย ดังที่กษัตริย์สยามมีคำสั่งให้ประหารชีวิตอินและจันหรือความพยายามของกลุ่มเด็กผู้ชายที่มุ่งตีแผ่แผนหนังที่เชื่อมอินและจันเอาไว้ด้วยกัน นอกจากนี้ การแสดงให้เห็นถึงความไร้ซึ่งเหตุผลของกษัตริย์สยามที่สั่งประหารชีวิตอินและจัน การที่กลุ่มเด็กผู้ชายที่เข้ามาทำร้ายร่างกายอินและจันถึงแม้จะเพิ่งเจอกันเป็นครั้งแรก รวมทั้งการที่แม่ของอินและจันเลี้ยงดูพวกเขาแบบหลบ ๆ ซ่อน ๆ เน้นย้ำให้เห็นถึงปัญหาของการมองความพิการผ่านกระบวนการทัศนคติ ความพิการเชิงสัญลักษณ์ว่าเป็นรูปแบบหนึ่งที่สร้างตราบาปให้กับคนพิการ ทำให้ภาพลักษณ์ของคนพิการกลายเป็นสิ่งที่สื่อถึงความไม่พึงประสงค์ นำไปสู่การกีดกันพวกเขาไปสู่ชายขอบของสังคม และสร้างอัตลักษณ์ความเป็นอื่นให้กับคนพิการ

ส่วนกระบวนการทัศนเชิงการแพทย์ เป็นการให้ความหมายของร่างกายซึ่งเน้นไปที่ประเด็นเรื่องความผิดปกติและมองว่าร่างกายที่แตกต่างเป็นความผิดปกติหรือเป็นโรคที่ต้องได้รับการรักษาให้หายถึงจะสามารถใช้ชีวิตอย่างมีความสุขในสังคมได้ ตัวอย่างของการมองความพิการผ่านกระบวนการทัศนเชิงการแพทย์ปรากฏในช่วงเวลาหลังจากที่อินและจันเกิดได้ไม่นาน โดยอินเล่าว่ามีแพทย์มากมายทั้งจากสยามและจากชาติตะวันตกเดินทางมาตรวจสอบพวกเขา พร้อมทั้งให้คำแนะนำถึงวิธีการในการแยกร่างของอินและจันออกจากกัน เช่น นำพวกเขาห้อยอยู่บนเอ็นตปลาเป็นเวลาเก้าสิบวัน เพื่อให้สายเอ็นทำหน้าที่ตัดแผ่นหนังที่เชื่อมร่างกายของพวกเขา การเอาเหล็กร้อนนาบ หรือวิธีการสุดโต่งอย่างการใช้ปลวกมากัดที่แผ่นหนังดังกล่าว อินบรรยายว่า “[...] soon physicians came forward to suggest methods of separation. [...] to cut the band with a scalding-hot wire, or to burn it, saw us apart (this seemed particularly prosaic), somehow to use termites on it, etc. Each procedure would have bifurcated the stomach we shared inside our ligament, and killed us, of course.” (Strauss 2001: 19-20) เมื่ออินและจันเดินทางไปถึงประเทศสหรัฐอเมริกา พวกเขาต้องเข้ารับการตรวจสอบร่างกายในโรงเรียนแพทย์เพื่อยืนยันว่าร่างกายที่แตกต่างของพวกเขาเป็นของจริง อินและจันต้องนอนเปลือยกายลงบนเตียงให้นายแพทย์โรเซน (Dr. Rosen) ตรวจสอบท่ามกลางคนดูมากมาย โดยเขาได้บรรยาย

ความรู้สึกเวลาสัมผัสแผ่นหนังที่เชื่อมอินและจันไว้ว่า “So it is quite – loathsome to touch, full of gnarled cartilage below the flesh.” (Strauss 2001: 201) คำบรรยายดังกล่าวของ นายแพทย์โรเซนแสดงให้เห็นถึงความรู้สึกรังเกียจ หรือความขยะแขยงเมื่อได้สัมผัสกับแผ่นหนังที่ เชื่อมร่างกายของอินและจัน ทั้งนี้ คำบรรยายความรู้สึกดังกล่าวสะท้อนให้เห็นทัศนคติของคนที่ทั่วไป ที่มองความแตกต่างว่าเป็นความไม่สวยงามหรือความน่ารังเกียจ อนึ่ง การถูกนำตัวไปพบแพทย์ใน ครั้งนี้ของอินและจัน นอกเหนือจากการให้นายแพทย์ตรวจสอบเพื่อพิสูจน์ความเป็น “ของจริง” ของร่างกายของอินและจันแล้ว ยังเพื่อให้นายแพทย์พิจารณาถึงความเป็นไปได้ในการผ่าตัดแยก ร่างกายของพวกเขากออกจากกัน โดยนายแพทย์โรเซนได้กล่าวว่าการผ่าตัดนั้นไม่สามารถกระทำได้ เนื่องจากมีความเสี่ยงสูงจะเกิดอันตรายต่อชีวิตของอินและจัน อย่างไรก็ตาม คำพูดของนายแพทย์ โรเซนแสดงให้เห็นความคิดเกี่ยวกับร่างกายที่ติดกันว่าเป็นความผิดปกติทางร่างกาย และสมควร ที่จะต้องได้รับการแก้ไขด้วยการผ่าตัดแยกร่างกายออกจากกัน เขากล่าวว่าถ้าไม่ตัดประเด็นเรื่อง อันตรายที่จะเกิดขึ้นกับแฝดอินและจัน การผ่าตัดแยกร่างเป็นสิ่งที่ไม่ควรกระทำ โดยเขากล่าวอ้าง ว่าการกระทำของเขาที่ต้องการจะช่วยเหลืออินและจันนั้นเป็นเรื่องของมนุษยธรรม (“humane solution”) (Strauss 2001: 201) คำกล่าวของนายแพทย์ โรเซนแสดงให้เห็นถึงการมองความ พิจารณาผ่านกระบวนการทัศนเชิงการแพทย์ที่มองว่าความแตกต่างทางร่างกายนั้นเป็นสิ่งผิดปกติ และ การรักษาให้หายเป็นหนทางที่พึงปรารถนาในการรับมือกับความผิดปกติดังกล่าว อีกทั้งยังแสดงให้เห็นถึงผลพวงของการมองความพิจารณาผ่านกระบวนการทัศนเชิงการแพทย์ที่ทำให้เกิดการให้อำนาจกับ แพทย์ในการประเมิน ตัดสินร่างกายที่แตกต่าง โดยมองว่าการกระทำดังกล่าวเป็นการ “ช่วยเหลือ” คนพิการให้สามารถใช้ชีวิตร่วมกับคนอื่นในสังคมได้อย่างมีความสุข

จากตัวอย่างที่กล่าวมาข้างต้นจะเห็นได้ว่าแพทย์ทั้งหลายล้วนแต่หมกมุ่นอยู่กับความคิดหาวิธี ที่จะแยกร่างกายของอินและจันออกจากกันโดยมิได้คำนึงถึงผลลัพธ์ที่จะเกิดขึ้นทั้งต่อสภาพร่างกาย หรือจิตใจของพวกเขาแต่อย่างใด อีกทั้งยังแสดงให้เห็นถึงอำนาจของแพทย์ในการประเมินและให้ คำนิยามร่างกายที่แตกต่างว่าอยู่ในสภาวะที่ด้อยกว่าคนอื่นทั่วไป รวมทั้งอำนาจในการจัดการกับ ความแตกต่างดังกล่าวด้วยวิธีการต่าง ๆ ที่แพทย์เห็นว่าเหมาะสม ดังนั้นอาจกล่าวได้ว่า อัตลักษณ์ ของคนพิการที่ด้อยค่า น่ารังเกียจ น่าสงสาร และเป็นอื่น เป็นผลผลิตของอำนาจซึ่งมีรากเหง้าอยู่ที่ การครอบงำของแนวคิดเรื่องความปกติที่กำหนดโดยแพทย์หรือผู้มีอำนาจในสังคม ผู้ซึ่งปฏิเสธ ความหลากหลายในตัวตนของมนุษย์และถือเอาบรรทัดฐานของความเป็นปกติซึ่งหมายถึง บุคคล ที่มีร่างกายที่อยู่ในมาตรฐานที่สังคมกำหนดไว้และบุคคลที่มีร่างกายแตกต่างเท่ากับความผิดปกติ มาเป็นตัววัดและประเมินค่า

เมื่อวิเคราะห์การให้ความหมายของร่างกายของแฝดติดกันในนวนิยายของสตรีทด้วย กระบวนการทัศนเชิงการมองความพิจารณาทั้งสองแบบจะเห็นได้ว่า กระบวนการทัศนเชิงการมองดังกล่าวส่งผลกระทบต่อทัศนคติของแฝดติดกันที่มีต่อร่างกายตนเอง โดยจะเห็นได้ว่าอินถูกสั่งสอนให้เข้าใจ ธรรมชาติและยอมรับต่อการถูกกดขี่และถูกเอาเปรียบโดยสังคม มองตัวเองว่าไร้ค่า ดังจะเห็นได้ จากคำพูดและการกระทำของอินที่แสดงให้เห็นถึงการยอมรับเอาความหมายของความพิการของ กระบวนการทัศนเชิงการมองทั้งสองมาใช้ เช่น การมองร่างกายที่แตกต่างในเชิงลบ เป็นตราบาบของครอบครัว

รวมทั้งการมองร่างกายตัวเองว่าขาดหรือไม่สมบูรณ์ ดังเช่นที่อินกล่าวว่าในขณะที่จันชอบเล่าให้นักข่าวฟังว่า ในวัยเด็กพวกเขาทั้งสองคิดว่าร่างกายของพวกเขาเป็นปกติและเด็กคนอื่นนั้นมีร่างกายที่ “ไม่สมบูรณ์” แต่อันที่จริงแล้วอินคิดในทางตรงกันข้าม อินเล่าว่า

My brother liked to tell reporters that he and I thought ourselves complete and ordinary, and that, when eventually we saw other boys for the first time [...], it was the separate children who were odd and lacking in our eyes. But I did not feel that way; even as an infant I knew that the onlookers came to visit for a reason. I knew we were different, that we were constrained. (Strauss 2001: 20)

คำพูดของอินแสดงให้เห็นถึงการรับรู้ในความแตกต่างของตัวเอง แต่มิได้รู้สึกดีใจหรือภาคภูมิใจในความแตกต่าง ในทางตรงกันข้าม เขามองว่าความแตกต่างนั้นเป็นข้อด้อยหรือข้อจำกัดทางร่างกาย โดยอาจกล่าวได้ว่าคนในสังคมหรือคนที่มาจับจ้องเขาที่บ้านนั้นเป็นตัวแปรสำคัญที่ทำให้อินมีความคิดในแง่ลบต่อร่างกายของตนเอง ในเวลาต่อมา ความคิดดังกล่าวส่งผลให้อินไม่ชอบการเป็นนักแสดงตัวประหลาด ไม่ชอบการเป็นจุดสนใจ เนื่องจากเขาเชื่อว่าผู้ชมจ้องมองเขาด้วยความสังสารหรือความรังเกียจในร่างกายที่ผิดปกติของเขา ความเชื่อที่ว่าร่างกายของตนเองด้อยกว่าและเป็นร่างกายที่ไม่น่าพึงประสงค์ส่งผลให้อินขาดความเชื่อมั่นในตัวเองและทำให้อินไม่คิดถึงเรื่องการมีคอนเสิร์ตหรือการแสดงงาน เนื่องจากเขาเชื่อว่าคงไม่มีใครคิดอยากจะแสดงงานกับคนที่มึร่างกายที่แตกต่างอย่างเขา อินกล่าวว่า “The desire of a female was to me a thing inconceivable, like the hand of God, a magnificence that would never touch a man such as I.” (Strauss 2001: 43) เมื่ออินและจันเดินทางไปเมืองนอร์ทแคโรไลนา พวกเขาได้เจอกับพี่น้องสองสาวตระกูลเยตส์ (Yates) ที่ชื่อซาราห์และแอดดีเลด (Sarah and Adelaide) โดยหญิงสาวทั้งคู่มีท่าทีสนใจในตัวเขาทั้งสอง ในเวลาต่อมาจันได้ตกหลุมรักแอดดีเลดและขอเธอแต่งงาน แต่เนื่องจากสภาพร่างกายที่ติดกันทำให้จันพยายามเกลี้ยกล่อมให้อินขอซาราห์แต่งงานเมื่อเธอตอบตกลงที่จะแต่งงานกับเขา อินจึงหนีไปเป็นป่าลึกเนื่องจากต้องการซ่อนน้ำตาของความรู้สึกดีใจและดีใจที่มีคนยอมแต่งงานกับเขา “I was taking my brother with me into the deep of the woods to hide my tears of gratitude” (Strauss 2001: 102)

ความรู้สึกในแง่ลบที่มีต่อเรือนร่างที่แตกต่างของตัวเองยังสะท้อนออกมาในความสัมพันธ์ระหว่างพี่น้องของอินและจัน โดยอินมักจะกล่าวโทษจันอยู่เสมอว่ามักเป็นคน ที่สร้างความลำบากให้กับเขาและเป็นภาระให้เขาต้องคอยดูแล อินยังวางตัวว่าอยู่ในสภาพที่เหนือกว่าจันไม่ว่าจะเป็นด้านสติปัญญาหรือทางด้านร่างกายและมักใช้คำพูดที่กล่าวถึงจันในเชิงภาระหรือตัวถ่วง เช่นในฉากที่อินเล่าถึงการเรียนภาษาอังกฤษของพวกเขา อินเล่าว่าเขาเรียนรู้ภาษาอังกฤษได้ดีและรวดเร็วกว่าจัน และเนื่องจากความเชื่อช้าของจันในการจดจำภาษาทำให้อินเกลียดการเรียนภาษาอังกฤษ อินกล่าวว่า

Once Mr. Lawrence had had to repeat the word “examine” more than a hundred and fifty times before Chang understood it, and “help” at

least two hundred, and I began to hate English not only because it was an odd tongue spoken by strange – looking men from a land that I was unhappy to be visiting, but also because of the slug’s pace at which I had to learn it. (Strauss 2001: 161)

โดยในเวลาต่อมาเมื่อทั้งสองใช้ชีวิตอยู่ในประเทศสหรัฐอเมริกาเป็นเวลาหลายปี อินสามารถสื่อสารภาษาอังกฤษได้อย่างสละสลวยในขณะที่จิ้นยังคงพูดภาษาอังกฤษไม่คล่องและมักจะพูดผิดอยู่เป็นประจำ ซึ่งการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเป็นส่วนประกอบสำคัญที่ทำให้อินกลายเป็นคนอเมริกัน ดังนั้นอินจึงกล่าวถึงความสำเร็จของตัวเองในการใช้ภาษาอังกฤษได้อย่างคนอเมริกันด้วยความภาคภูมิใจ ดังที่เขาบอกว่า “Like most everybody, I am proud of certain accomplishments: [...] my predilection for reading, which saved me from the manner of immigrant speech that Chang never lost.” (Strauss 2001: 9) คำพูดของอินแสดงให้เห็นถึงความพยายามที่จะแยกร่างของตนออกจากจิ้น และมองตัวเองว่าอยู่ในฐานะที่เหนือกว่า ดังจะเห็นได้จากกรกล่าวถึงตัวเองว่าอยู่ในฐานะของคนอเมริกันที่มีการศึกษา ตรงกันข้ามกับจิ้นที่ยังคงพูดภาษาอังกฤษด้วยสำเนียงของคนต่างด้าวอยู่

ทั้งนี้ นอกเหนือจากการใช้ภาษาแล้ว หลายเหตุการณ์ที่อินกล่าวถึงแสดงให้เห็นว่าจิ้นเป็นคนอ่อนแอและต้องการความช่วยเหลือจากเขาอยู่เสมอ โดยอินมักเล่าว่าในสมัยเด็กจิ้นมักจะป่วยอยู่บ่อยครั้งและทำให้เขาก็ต้องนอนพักอยู่คนเดียวเป็นเวลาหลายวันเพื่อรอให้จิ้นหายดี หรือในเหตุการณ์ที่พวกเขาประสบอุบัติเหตุตกจากสะพานและทำให้พวกเขาห้อยติดอยู่กับเสา โดยอินเป็นคนพาพวกเขาลงมาจากเสาในขณะที่จิ้นหมดสติไปเพราะความเจ็บปวด อีกทั้งในเวลาต่อมาเมื่อพวกเขามีอายุมากขึ้นจิ้นยังติดเหล้าและป่วยเป็นอัมพาตครึ่งตัวทำให้อินต้องคอยแบกรับน้ำหนักของจิ้น “With that entire half of his body weakened, he was a deadweight to my left, and I was forced to carry a leather strap that supported his right foot as we hobbled along.” (Strauss 2001: 315) การเจ็บป่วยของจิ้นในครั้งนี้ทำให้เขาต้องพึ่งพาอินอย่างเต็มรูปแบบ โดยอินกล่าวว่าตัวของเขาเองถึงแม้จะยังมีร่างกายที่แข็งแรงแต่คงจะต้องจบชีวิตไปพร้อมกับจิ้น “In New York Harbor, my feeble limping brother and I boarded the twin paddlewheel steamer Northern Beacon. Chang was laid up in our berth, and I with him, of course. I was healthy for my age. We’ll go together, I thought. When it’s time for that.” (Strauss 2001: 316) จากคำบอกเล่าของอินที่กล่าวข้างต้น สะท้อนให้เห็นถึงความรู้สึกถูกบีบบังคับที่จะต้องผูกติดอยู่กับคนพิการอย่างจิ้น ดังนั้นอาจกล่าวได้ว่าอินได้บรรยายภาพของจิ้นให้เป็นตัวแทนของคนพิการที่อ่อนแอ ด้อยสติปัญญา และต้องพึ่งพาอาศัยผู้อื่นอยู่เสมอ โดยคำพูดและการกระทำของอินแสดงให้เห็นว่าเขามองตนเองเหมือนเป็นคนปกติที่ต้องใช้ชีวิตอยู่กับคนพิการอย่างจิ้น ซึ่งเป็นต้นเหตุทำให้เขาไม่มีความสุขในชีวิต อีกทั้งยังอาจจะพรากชีวิตของเขาไปก่อนวัยอันควรอีกด้วย อย่างไรก็ตาม การที่ผู้ประพันธ์ใช้รูปแบบการเล่าเรื่องแบบบุรุษที่หนึ่ง (First Person Narrator) ที่ให้อินเป็นผู้เล่าเรื่อง ทำให้ผู้อ่านตั้งคำถามถึงความจริงเท็จของเรื่องเล่าของอิน และสามารถนำไปสู่การวิพากษ์การกระทำของอินที่มีต่อจิ้น โดยอาจกล่าวได้

ว่าเสียงของอินสะท้อนให้เห็นถึงทัศนคติและการกระทำของคณปติทั่วไปที่มักจะกดทับคนพิการ มองตนเองอยู่เหนือกว่าและมองความพิการในรูปแบบของปัญหา

ในด้านของอิทธิพลของกระบวนทัศน์เชิงการแพทย์ที่มีต่อทัศนคติของอินที่มีต่อร่างกายตนเองปรากฏอยู่ในความปรารถนาที่จะ “รักษา” ความผิดปกติของของร่างกายด้วยวิธีการผ่าตัด เพื่อแยกร่างกายออกจากกัน ความคิดดังกล่าวเป็นความปรารถนาของเขาตั้งแต่ในวัยเด็ก ดังเช่นที่ อินกล่าวไว้ว่า “And though I was but a few months old, I can only assume I would have craved disunion” (Strauss 2001: 18) ต่างกันกับจันที่มีความพึงพอใจในร่างกายของตน ดังจะ เห็นได้จากการที่เขาชื่นชอบแผ่นหนังที่เชื่อมร่างกายของเขาไว้ด้วยกันและตั้งชื่อให้กับแผ่นหนังนั้น โดยอินเล่าว่า “At this time, our connector was about two inches long, and Chang loved it. He called it Tzon, or ripe banana, and wailed if ever I mentioned severing it.” (Strauss 2001: 31) เมื่อแม่ของพวกเขารู้ว่าทารกจากพระราชวังกำลังเดินทางมาเพื่อจับ ตัวอินและจันไปประหารเนื่องจากความเชื่อที่ว่าพวกเขาเป็นตัวอัปมงคลของแผ่นดิน เธอได้ตัดสินใจ ที่จะใช้มีดตัดแผ่นหนังที่เชื่อมร่างกายของพวกเขาทั้งสองไว้ ในขณะที่จันร้องไห้ด้วยความหวาดกลัวและ ขอร้องไม่ให้แม่ของพวกเขายกพวกเขาออกจากกัน อินไม่ได้ร้องไห้ด้วยความกลัวเหมือนกับจันแต่กลับเร่งให้แม่ของเขารีบลงมือ อินเล่าว่า “Chang was crying; I was not. ‘Please don’t [cut it],’ my brother said. [...] ‘Please,’ I said. ‘Do it.’” (Strauss 2001: 33) หรือ ในฉากที่อินและจันกำลังเดินทางไปประเทศสหรัฐอเมริกาเพื่อไปเป็นนักแสดงตัวประหลาด กับต้นเอเบิล คอฟฟิน ซึ่งเป็นกัปตันเรือที่พวกเขาจ้างและในเวลาต่อมาเป็นผู้จัดการส่วนตัวของพวกเขา ได้ทำการทดลองหลายอย่างกับร่างกายของอินและจันโดยให้เหตุผลว่าเพื่อการศึกษา หนึ่งใน การทดลองคือการนำเชือกมามัดแผ่นหนังที่เชื่อมอินและจันไว้ด้วยกันและให้เกลาสิเรียดึงเชือก อย่างแรงเพื่อทดสอบว่าพวกเขาทั้งสองรับรู้ถึงความรู้สึกเจ็บปวดที่แผ่นหนังดังกล่าวหรือไม่ โดย ในขณะที่เกลาสิเรียดึงเชือกอยู่นั้น อินกล่าวในใจว่า “Come apart! I thought. Come apart!” (Strauss 2001: 159) จากตัวอย่างข้างต้น แสดงให้เห็นถึงผลกระทบของกระบวนทัศน์ความพิการ เชิงการแพทย์ที่ทำให้คนพิการนั้นรังเกียจร่างกายที่แตกต่าง นำไปสู่ความพยายามที่จะหาทางแก้ไข หรือรักษาให้หายจากสภาวะดังกล่าว โดยการกระทำของเหล่าแพทย์ที่พยายามจะหาวิธีการแยก ร่างกายของพวกเขออกจากกันเป็นหนึ่งในตัวแปรสำคัญที่ทำให้อินมองร่างกายตนเองว่าไม่สมบูรณ์ และด้วยความคิดดังกล่าวอินจึงไม่ปฏิเสธโอกาสที่จะเป็นอิสระออกจากจันถึงแม้ว่าโอกาสดังกล่าว จะสร้างความเจ็บปวดให้กับร่างกายและอาจจะต้องแลกมาด้วยชีวิตของเขา

ทั้งนี้ การที่ผู้ประพันธ์ให้อินและจันมีความคิดที่แตกต่างกันอย่างสิ้นเชิงต่อสภาพร่างกาย ที่แตกต่างของตนเองอาจมีจุดประสงค์เพื่อแสดงให้เห็นว่าการมีร่างกายที่ต่างต่างนั้นอาจมิได้ เป็นตัวแปรสำคัญที่ทำให้บุคคลหนึ่งไม่มีความสุขในชีวิต อีกทั้งการรักษาความผิดปกติหรือความ พยายามที่จะเป็นเหมือนคนปกติทั่วไปอาจไม่ได้นำมาซึ่งชีวิตที่มีความสุขดังที่อินได้หวังไว้ โดยผู้ ประพันธ์แสดงให้เห็นว่าความสุขในชีวิตมาจากการยอมรับในความแตกต่างของตัวเอง ซึ่งผู้ประพันธ์ นำเสนอให้เห็นผ่านทัศนคติของอินที่มีต่อจันที่เปลี่ยนไปในตอนจบของเรื่อง โดยในบทสุดท้าย ผู้ประพันธ์ได้เล่าเรื่องซ้ำกับเหตุการณ์เดิมที่เกิดขึ้นในบทแรก ซึ่งเป็นการบรรยายฉากที่อินและจันเพิ่ง

มาถึงนอร์ทแคโรไลนาเป็นครั้งแรก แต่อินเล่าเรื่องโดยมีความรู้สึกทั้งต่อจันและเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นแตกต่างจากที่เขาบรรยายไว้ในบทแรก โดยเขามองจันด้วยมุมมองที่เปลี่ยนไป อินตั้งคำถามว่าอะไรเป็นสาเหตุทำให้จันดูมีความสุขตลอดเวลา “Why is it he never seems unhappy? I asked myself” (Strauss 2001: 317) อินเริ่มเข้าใจว่าต้นตอของความทุกข์ในชีวิตของเขามาจากทัศนคติในแง่ลบของเขาเองที่มีต่อร่างกายที่แตกต่าง โดยอินเล่าว่าในขณะที่ตัวเขามักเลือกที่จะมองแต่คนที่ดูถูก ล้อเลียนร่างกายที่แตกต่างของเขา (“I saw only those who taunted us, [...]”) (Strauss 2001: 318) ซึ่งทำให้เขาไม่มีความสุขในชีวิต ในทางตรงกันข้าม จันเลือกที่จะมองแต่ด้านดีและสิ่งดี ๆ ที่มีอยู่รอบตัวและมีความพึงพอใจในความแตกต่างของตัวเอง ดังจะเห็นได้จากความรู้สึกของจันที่ไม่ปรารถนาที่จะมีร่างกายเหมือนคนอื่นและยอมรับในรูปลักษณ์ที่แตกต่างของตัวเอง โดยในขณะที่อินมองว่าร่างกายของตนเองแตกต่าง ไม่สมบูรณ์ จันมองว่าร่างกายของคนปกติต่างหากที่ไม่สมบูรณ์ (“it was the separate children who were odd and lacking [...]”) (Strauss 2001: 20) ความไม่รังเกียจในร่างกายตัวเองยังสะท้อนออกมาในรูปของความเห็นชอบในอาชีพนักแสดงตัวประหลาด ในขณะที่อินมองอาชีพดังกล่าวด้วยสายตาของคนปกติที่มองว่านักแสดงตัวประหลาดเป็นอาชีพที่ขี้บ่นให้เห็นถึงความแปลกประหลาดของร่างกายของเขา การกระทำของผู้ประพันธ์ที่ให้อินกลับตัวกลับใจในตอนจบของเรื่องและกล่าวขอโทษจัน “My poor brother, I am sorry for everything.” (Strauss 2001: 319) และตระหนักว่าสิ่งสำคัญที่จะทำให้เขามีความสุขได้คือการใช้ชีวิตของตัวเองโดยไม่ต้องสนใจคำพูดของคนอื่นหรือเอาความคิดคนอื่นมาเป็นตัวกำหนดชะตาชีวิตตัวเอง ดังเช่นที่อินกล่าวว่า “Like my brother without care, I told myself, I need only react to life. That will bring me contentment.” (Strauss 2001: 315) จากเหตุการณ์ดังกล่าว อาจกล่าวได้ว่าผู้ประพันธ์ได้วิพากษ์แนวคิดกระแสหลักเกี่ยวกับบรรทัดฐานร่างกายที่ปกติ รวมทั้งกระบวนทัศน์ความพิการเชิงสัญลักษณ์และเชิงการแพทย์ที่สร้างอัตลักษณ์เชิงลบให้กับแฝดติดกัน เป็นการสร้างบาดแผลให้กับบุคคลที่มีร่างกายแตกต่าง พร้อมทั้งตั้งคำถามกับความจำเป็นในการรักษาหรือเปลี่ยนแปลงตนเองให้เข้ากับบรรทัดฐานร่างกายที่กลุ่มผู้มีอำนาจเป็นคนกำหนดไว้ โดยแสดงให้เห็นว่าความแตกต่างมีจำเป็นต้องเป็นสิ่งไม่ดีเสมอไป

นอกจากนี้ ผู้ประพันธ์ยังได้วิพากษ์กระบวนทัศน์ความพิการเชิงการแพทย์ที่ปรากฏในเรื่อง ผ่านทางการกระทำของนักวิทยาศาสตร์หรือแพทย์ที่มีต่อความแตกต่างทางร่างกายของอินและจัน โดยกลุ่มคนเหล่านี้ถูกบรรยายว่ามองบุคคลที่มีร่างกายแตกต่างอย่างอินและจันไม่ต่างจากสิ่งของหรือสิ่งมีชีวิตที่ใช้ในการทดลองภายใต้ข้อกล่าวอ้างที่ว่าเพื่อการศึกษาหรือเพื่อความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์และการแพทย์ ดังเช่นในฉากที่อินและจันเพิ่งเกิดได้ไม่นาน ได้มีแพทย์ชาวจินมาตรวจร่างกายของพวกเขา อินได้บรรยายฉากดังกล่าวว่า “The physician examined us with a nod of distaste, and squeezed our band until we cried. He clawed at it, pummeled it like a Confederate lumberjack trying to chop through a Union log. [...] Next he circled the bedstead with his hands held out from his sides, and began purring.” (Strauss 2001: 19) โดยภาพของนายแพทย์ที่เดินรอบที่นอนของพวกเขาถูกอินเปรียบเทียบกับว่ามีลักษณะเหมือนกับสัตว์ผู้ล่าที่กำลังจะจ้องทำร้ายหรือตะครุบเหยื่อที่อ่อนแอไร้ทางสู้ ดังจะ

เห็นได้จากการเลือกใช้คำว่า “clawed” “circled” และ “purring” การให้ภาพของแพทย์โดยการเปรียบเขาวัวเหมือนสัตว์หรือการกระทำที่ดูโหดร้ายทารุณอาจมองได้ว่าเป็นกลวิธีของผู้แต่งในการวิพากษ์การกระทำของแพทย์และการให้อำนาจกับแพทย์ในการ “ตรวจสอบ” “ประเมิน” และ “รักษา” ร่างกายที่ไม่เข้ากับบรรทัดฐานความปกติที่สังคมกำหนดไว้ โดยผู้ประพันธ์ได้สลับบทบาทจากโดยทั่วไปแล้วคนรูปร่างแปลกประหลาดมักจะได้รับบทบาทของผู้ร้าย แต่ในที่นี้กลายเป็นผู้มีการศึกษาจากประเทศที่กล่าวว่าเป็นตัวเองมีอารยธรรมกว่าที่ได้รับบทบาทนั้นแทน โดยภาพการกระทำของแพทย์สะท้อนให้เห็นถึงความไร้ศีลธรรมของกลุ่มคนเหล่านี้ที่กดทับและลดทอนความเป็นมนุษย์ของคนพิการ

ทั้งนี้ นักวิทยาศาสตร์หรือแพทย์ยังมองว่าความแตกต่างทางร่างกายของอินและจันเป็นสิ่งผิดปกติที่ต้องได้รับการรักษาให้มีลักษณะเดียวกันกับคนปกติทั่วไป ดังจะเห็นได้จากคำแนะนำต่าง ๆ ของแพทย์ถึงวิธีการในการแยกร่างของอินและจันออกจากกัน อย่างไรก็ตาม วิธีการที่แพทย์นำเสนอเพื่อที่จะแยกร่างของอินและจันออกจากกันล้วนแสดงให้เห็นถึงความโหดร้าย ทารุณ ไร้อารมณืความรู้สึกและความเห็นอกเห็นใจต่อเพื่อนมนุษย์ของกลุ่มคนเหล่านี้ที่เลือกวิธีการโดยไม่คำนึงว่าวิธีการเหล่านั้นจะสร้างความเจ็บปวดทั้งทางร่างกายและจิตใจให้แก่อินและจัน ดังนั้น อาจกล่าวได้ว่าภาพลักษณ์ของนักวิทยาศาสตร์และแพทย์ที่ปรากฏในเรื่อง ส่งผลให้เกิดการตั้งคำถามกับการให้อำนาจกับกลุ่มคนเหล่านี้ในฐานะของ ผู้ประเมิน รวมทั้งความชอบธรรมของแพทย์ในการจัดการกับความแตกต่าง หรือนักวิทยาศาสตร์ในการปฏิบัติต่อคนพิการเยี่ยงวัตถุในการทดลองว่าแท้ที่จริงแล้วการกระทำของกลุ่มคนดังกล่าวซึ่งมักจะใช้คำกล่าวอ้างเพื่อผลประโยชน์ทั้งแก่ตัวคนพิการเองและเพื่อประโยชน์แก่มนุษยชาติ แต่แท้ที่จริงแล้วกลับทำเพื่อสนองความต้องการของตัวเองหรือเพื่อสร้างชื่อเสียงให้กับตนเอง

นอกเหนือจากการวิพากษ์กระบวนทัศน์ความพิการเชิงการแพทย์แล้ว การนำเสนอภาพของอินที่มีได้อ่อนแอหรือด้อยกว่าคนทั่วไปทั้งในด้านร่างกายหรือสติปัญญา ดังเช่นที่ปรากฏในฉากที่อินและจันต่อสู้กับกลุ่มเด็กผู้ชายที่เข้ามาทำร้ายพวกเขา โดยอินได้เล่าว่าความแตกต่างทางร่างกายของพวกเขาเป็นข้อได้เปรียบที่ทำให้พวกเขาต่อสู้ชนะกลุ่มเด็กผู้ชายดังกล่าว อินบรรยายฉากดังกล่าวว่า “My brother and I had known wordlessly to kick at the same time – we simply did somehow. That is the way it was with us; our natural awareness of one another created a spark that in its white glow smoothed differences, answered questions, brought the world into our rhythm” (Strauss 2001: 25) อาจกล่าวได้ว่าตัวอย่างที่กล่าวมาข้างต้นแสดงให้เห็นความพยายามที่จะทำลายภาพลักษณ์แบบเหมารวมของคนพิการที่เกิดจากการให้ความหมายความพิการผ่านกระบวนทัศน์เชิงการแพทย์ ที่ให้ภาพของคนพิการว่าจะต้องมีความด้อยกว่าคนทั่วไป เนื่องจากความแตกต่างทางร่างกายนั้นแสดงถึงความเป็นโรค ความเจ็บป่วย หรือความอ่อนแอ โดยการให้ภาพความแตกต่างว่าเป็นข้อได้เปรียบที่ทำให้พวกเขาต่อสู้ชนะกลุ่มเด็กผู้ชายได้เป็นการสร้างภาพลักษณ์เชิงบวกให้สถานภาพของคนพิการ

อุปสรรค

นวนิยายของสตรีตส์แสดงให้เห็นว่าการมองความพิการผ่านกระบวนการทัศนคติความพิการเชิงสัญลักษณ์และเชิงการแพทย์เป็นรูปแบบการมองที่ลดคุณค่าคนพิการด้วยการสร้างอัตลักษณ์เชิงลบให้กับแฝดติดกันว่าเป็นตัวแทนของสิ่งชั่วร้ายหรือเป็นความผิดปกติทางร่างกายที่สมควรจะต้องได้รับการแก้ไข โดยกระบวนการทัศนคติทั้งสองเป็นผลผลิตของผู้ที่มีอำนาจในการกำหนดบรรทัดฐาน ค่านิยม หรือลักษณะที่พึงประสงค์ของร่างกายมนุษย์ ซึ่งการครอบงำของอำนาจดังกล่าวมีผลต่อให้ความหมายหรือมุมมองที่สังคมมีต่อคนพิการ ไม่ว่าจะเป็น ความโชคร้าย ความไร้คุณค่า ความน่าเวทนาสงสาร หรือความเจ็บป่วย เป็นการสร้างความเป็นอื่นให้กับอัตลักษณ์ของกลุ่มคนเหล่านี้ ผู้วิจัยมองว่า นวนิยายของสตรีตส์แสดงให้เห็นถึงผลกระทบของการมองความพิการผ่านกระบวนการทัศนคติดังกล่าวผ่านมุมมองและประสบการณ์ของอินได้อย่างชัดเจนและเป็นรูปธรรม กล่าวคือแสดงให้เห็นว่าความหมายในเชิงลบที่มีต่อร่างกายที่แตกต่างนั้นมีอิทธิพลหรือส่งผลกระทบต่อทัศนคติของทั้งตัวคนพิการเองและคนในสังคม และทัศนคติในแง่ลบดังกล่าวนี้เองเป็นตัวแปรสำคัญที่กำหนดทิศทางการดำรงชีวิตหรือชะตากรรมของคนพิการได้ ดังเช่นที่ผู้ประพันธ์แสดงให้เห็นว่าความหมกมุ่นของอินที่ต้องการจะมีร่างกายเหมือนคนอื่นทั่วไปและพยายามที่จะเปลี่ยนตัวเองเพื่อให้เข้ากับบรรทัดฐานที่สังคมยอมรับนั้นทำให้อินไม่มีความสุขในการใช้ชีวิต เนื่องจากไม่สามารถหลุดพ้นจากสภาพร่างกายที่ติดกันได้ โดยมุมมองของอินที่มีต่ออินที่เปลี่ยนไปเป็นบทสุดท้ายสะท้อนให้ถึงแนวคิดเกี่ยวกับคุณค่าในความแตกต่างของตัวเองและแสดงให้เห็นว่าความสุขที่แท้จริงมาจากการยอมรับและการเรียนรู้ที่จะอยู่กับความแตกต่างของตัวเอง ทั้งนี้ ผู้วิจัยมองว่าการที่ผู้ประพันธ์ได้วิพากษ์หรือตั้งคำถามกับการมองความพิการด้วยกระบวนการทัศนคติทั้งสองที่เป็นตัวแปรสำคัญที่กำหนดคุณค่าของคนพิการโดยทั่วไป ส่งผลให้ผู้อ่านเข้าใจถึงที่มาที่ไปของอัตลักษณ์เชิงลบของแฝดติดกัน ซึ่งอาจมีส่วนช่วยให้ผู้อ่านมีมโนทัศน์เกี่ยวกับแฝดติดกันที่กว้างขวางยิ่งขึ้น รวมทั้งช่วยลดทอนอคติที่เกิดจากการมองบุคคลที่มีร่างกายแตกต่างอย่างเป็นภาพเหมารวม อีกทั้งยังช่วยกระตุ้นให้ผู้อ่านตระหนักถึงปัญหาที่เกิดจากการมองความพิการด้วยกระบวนการทัศนคติทั้งสอง อันจะนำไปสู่การตั้งคำถาม วิพากษ์ หรือครุ่นคิดพิจารณาต่อไปถึงหนทางที่จะล้มล้างความเป็นอื่นในอัตลักษณ์ของแฝดติดกัน นำไปสู่การยอมรับร่างกายของแฝดติดกันในฐานะความหลากหลายทางด้านร่างกาย

รายการอ้างอิง

- ถนอมนวล หิรัญเทพ. (2551). *วาทกรรมความพิการในเรื่องเล่าสมัยใหม่ของไทย*. (วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรดุษฎีบัณฑิต) กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ถนอมนวล หิรัญเทพ. (2560). *วาทกรรมกับความพิการ. วรรณคดีที่ศนา 1 วรรณกรรมกับสังคม*, คณาจารย์ภาควิชาวรรณคดีเปรียบเทียบ, กรุงเทพฯ: โครงการเผยแพร่ผลงานวิชาการ คณะอักษรศาสตร์จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย.
- ธีระ นุษย์เปียม. (2555). การเมืองใหม่ในเวียดนาม?. *วารสารดำรงราชานุภาพ*, 12(44), 60-77.
- นิพัทธ์ ทองเล็ก. (2561). *อิน-จัน แฝดสยาม*. กรุงเทพฯ: มติชน.

- สุทธิพร จิตต์มิตรภาพ. (1990). แผลดสยาม. *จุฬาลงกรณ์เวชสาร*, 34(12), 965-973. สืบค้น 22 พฤศจิกายน 2562, จาก http://clmjournal.org/_fileupload/journal/126-4-10.pdf
- Alan, W.B. (2002). Conjoined Twins in the 16th Century. *Twin Research*, 5(6), 521-528. Retrieved April 20, 2019, from <http://doi:10.1375/twin.5.6.521>
- Angier, N. (1997). Joined for Life, and Living Life to the Full. *New York Times*. Retrieved April 20, 2019, from www.nytimes.com/1997/12/23/science/joined-for-life-and-living-life-to-the-full.html
- Barrie, J.M. (2008). *Peter Pan*. Urbana, Illinois: Project Gutenberg. Retrieved October 7, 2018, from <http://www.gutenberg.org/files/16/16-h/16-h.htm>
- Davis, L.J. (1995). Constructing Normalcy. *Enforcing Normalcy: Disability, Deafness, and the Body*. London: Verso.
- DeRuiter, C. (2011). Conjoined Twins. *Embryo Project Encyclopedia*. Retrieved April 18, 2019, from <http://embryo.asu.edu/handle/10776/2287>.
- Dickens, C. (2004). *A Christmas Carol*. Urbana, Illinois: Project Gutenberg. Retrieved October 7, 2018, from <http://www.gutenberg.org/files/46/46-h/46-h.htm>
- From 'Monsters' to Modern Medical Miracles: Selected Moments in the History of Conjoined Twins from Medieval to Modern Times. (2013). *U.S. National Library of Medicine*. Retrieved April 20, 2019, from <http://www.nlm.nih.gov/hmd/conjoined/age.html>
- Galton, D. J. (1998). Greek Theories on Eugenics. *Journal of Medical Ethics*. (24), 263-267 Retrieved October 7, 2018, from <https://jme.bmj.com/content/medethics/x24/4/263.full.pdf>
- Johnson, D. (2001). *An Introduction to Disability Studies*. 2nd ed. London: David Fulton.
- Kennedy, G.E. (2011). The 3,000-Year History of Conjoined Twins. *West J Med*. 175(3), 176-177. Retrieved April 11, 2019, from <http://www.ncbi.nlm.nih.gov/pmc/articles/PMC1071535/>
- Munyi, W. C. (2012). Past and Present Perceptions Towards Disability: A Historical Perspective. *Disability Studies Quarterly*, 32(2), Retrieved October 7, 2018, from <http://dsq-sds.org/article/view/3197/3068>
- Shakespeare, T. (2010). *The Social Model of Disability*. The Disability Studies Reader, 3rd ed. New York: Routledge.
- Strauss, D. (2001). *Chang and Eng*. New York: Plume. *The Case of Conjoined Twins in 10th Century Byzantium*. (2014). Medievalist. net. Retrieved April 20, 2019, from <http://www.medievalists.net/2014/01/the-case-of-conjoined-twins-in-10th-century-byzantium/>

- Wallace, A. & Wallace, I. (1978). *The Two: A Biography of the Original Siamese Twins*. New York: Simon and Schuster.
- Wu, C. (2012). *Chang and Eng Reconnected: The Original Siamese Twins in American Culture*. Philadelphia: Temple University Press.